

[Chr. Madsen.]

ten fra land til by, kvindernes stigende antal i produktionen og den kendsgerning, at der bygges alt for lidt af det i sociallovgivningen angivne byggeri. Der kan måske også være den fejl, at socialministeriets bestemmelser for godkendelse af dette byggeri er for rigoristiske og for langsomt arbejdende til, at det kan indpasses i andet byggeri. Hvis dette sidste er tilfældet, kunne der gennemføres en standardisering af byggeriet, så at boligforeninger og andre byggende kunne indpasse børnehaver i de projekter, de arbejder med.

Når jeg stiller spørgsmålet, er det først og fremmest for at få det nødvendige byggeri gennemført, eventuelt med fortrinsret fremfor andet byggeri. Enlige forsørgere, familier med små indtægter, hvor begge forældre må arbejde, og familier med vanskelige børn skal efter mit partis mening have mulighed for at få deres børn anbragt. Den stigende bolignød og kravet om højere produktion med flere arbejdere i industrien medfører i sig selv, at der må gennemføres ekstraordinære foranstaltninger. Efter mit skøn mangler der i hvert fald omkring 300 børneinstitutioner for at dække det eksisterende behov. Nu ved jeg, at socialministeriet engang i år har sendt spørgeskemaer ud til de forskellige børneinstitutioner for at få at vide, hvor stort behovet egentligt er, og jeg regner naturligvis med, at ministeren kan give oplysning om, hvordan det ligger med disse børneinstitutioner i landsmålestok.

Socialministeren (Bundvad): Om ventelisterne ved de forebyggende institutioner kan jeg oplyse, at tallene for Storkøbenhavn den 1. oktober 1961 for vuggestuers vedkommende var opgjort til ca. 3 000, for børnehavers vedkommende ca. 14 600 og for fritidshjem ca. 1 300. For hele landet er antallet af børn, opført på ventelister, på samme tidspunkt opgjort til 4 200 for vuggestuer, 23 600 for børnehaver og 1 700 for fritidshjem.

Disse tal må imidlertid tages med meget betydeligt forbehold. Mange børn er opført samtidig på flere institutioners ventelister, ligesom det formentlig ofte er således, at børnene ikke slettes af listerne, selv om det lykkes at få dem anbragt på andre institu-

tioner, eller selv om forældrene er flyttet andetsteds hen eller på grund af andre forhold slet ikke ønsker at få anbragt børnene på en institution. Omvendt må det tages i betragtning, at der er institutioner, som ikke fører venteliste, og der er forældre, regner vi med, som ikke henvender sig til institutionerne, fordi de ikke selv regner med at kunne få børnene anbragt.

Jeg kan nævne, at Dansk Børnehaveråd for nogen tid siden meddelte pressen, at godt 22 000 var opført på børnehavernes ventelister. Landsforeningen for forebyggende Børneforsorg foretog i denne anledning en undersøgelse af ventelisterne på 15 københavnske børnehaver. Landsforeningen kom herved frem til, at selv om der på disse 15 lister var opført 521 børn, var der reelt kun brug for yderligere 178 pladser. Det er altså meget usikre tal, der arbejdes med, og vi har ikke i øjeblikket en oversigt over det reelle behov. Direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen er derfor gået i gang med en nøje analyse af ventelisterne som et led i en undersøgelse af det sandsynlige behov for institutioner inden for børne- og ungdomsforsorgen i de kommende år. Når denne undersøgelse er tilendebragt, vil materialet overgå til socialministeriet, og vi må tage stilling til, hvilke konsekvenser resultatet må medføre.

Må jeg endelig sige, at jeg er helt klar over, at behovet for børneinstitutioner og ungdomsinstitutioner ikke er dækket i øjeblikket, men det ligger jo således, at det ikke er staten som sådan, der bygger. Det forudsættes, at det er komuner eller private kredse, og at staten derefter støtter institutionerne. Jeg tror, at vi må opfordre kommunerne til, eventuelt i samarbejde med de sociale boligselskaber, alvorligt at tage den opgave op, der her foreligger, og der vil, så vidt jeg kan skønne, ikke være noget i vejen for, at kommunerne kunne betinge deres garanti til et boligbyggeri af, at der oprettes de nødvendige institutioner.

Chr. Madsen: Jeg takker den højtærede socialminister for svaret, og der er i og for sig ikke ret megen uenighed mellem socialministeren og mig. Tallene viser klart, at der er et stort behov. Behovet er ikke dækket, og behovet kan kun dækkes ved, at der gennemføres noget ekstraordinært frem-